

Sygnatura akt VIII Ga 73/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Anna Górnik

Protokolant: sekr.sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa F. S. i M. R.

przeciwko (...) spółce akcyjnej V. (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 27 listopada 2014 roku, sygnatura akt XI GC 1221/13

I. oddała apelację;

II. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 300 zł (trzystu złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR (del.) Anna Górnik SSO Krzysztof Górski SSO Anna Budzyńska

Sygnatura akt VIII Ga 73/15

UZASADNIENIE

Powodowie F. S. i M. R. wnieśli przeciwko pozwanej (...) spółka akcyjna V. (...) w W. pozew o zapłatę 1.600 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 kwietnia 2011 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powodowie wskazali, iż na mocy umowy przelewu nabyli przysługujące poszkodowanemu od pozwanej w związku z umową ubezpieczenia OC sprawcy kolizji drogowej roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego przystosowanego do nauki jazdy. Poszkodowany w celu zapewnienia płynnego i nieprzerwanego świadczenia usług oraz prowadzenia swej działalności zawodowej, zmuszony był do wypożyczenia pojazdu. Koszt najmu wyniósł 7.500 zł według stawki 250 zł za dobę. Powodowie wywodzili, iż pozwana uznała najem za uzasadniony przez okres 21 dni, akceptując stawkę 250 zł i przyznała odszkodowanie w wysokości 5.250 zł. Pismem z dnia 7 marca 2013 r. powodowie zwrócili się do pozwanej o zapłatę pełnej kwoty. W odpowiedzi pozwana decyzją z dnia 13 maja 2013 r. podtrzymała wcześniejsze stanowisko. Pozwem powodowie dochodzili kwoty 1.600 zł tytułem części dopłaty do wcześniej przyznanego odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu w następstwie zdarzenia z

dnia 26 listopada 2010 r., zastrzegają sobie możliwość rozszerzenia żądania pozwu na dalszym etapie postępowania, względnie dochodzenia pozostałej jego wartości w drodze dalszego powództwa.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego przyznała należne odszkodowanie. Podtrzymała, że zasadny jest okres naprawy i najmu przez 21 dni. W ocenie pozwanej przyznana kwota odszkodowania stanowi pełną rekompensatę szkody, pozostającej w związku przyczynowym ze zdarzeniem.

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w punkcie I sentencji oddalił powództwo, w punkcie II sentencji zasądził od powodów na rzecz pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 26 listopada 2010 r. doszło do kolizji, w której samochód marki C. (...) o nr rej. (...) należący do B. S. został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. V. (...) w W..

(...) S.A. V. (...) wypłaciło odszkodowanie, jednak nie w pełnej wysokości.

Z uwagi na fakt, iż pojazd uszkodzonym był naprawiany, dokonał on wynajmu pojazdu zastępczego od powodów. Sąd I instancji ustalił, że samochód był uszkodzonym niezbędny do prowadzenia bieżącej działalności gospodarczej w celu zapewnienia płynnego i nieprzerwanego świadczenia usług związanych z pracą zarobkową przynoszącą stałe dochody, a także zapewnienia ciągłości dotychczasowego zorganizowanego i ustabilizowanego funkcjonowania zawodowego. Na mocy umowy najmu z dnia 13 grudnia 2010 r. uszkodzonym został wydany samochód zastępczy, który był przez niego użytkowany 30 dni. Jak wynika z faktury VAT nr (...), wystawionej w dniu 16 stycznia 2011 r., koszt wynajmu pojazdu zastępczego stanowi kwota 7.500 zł netto.

Z ustaleń Sądu orzekającego w I instancji wynika, że pozwany pismem z dnia 15 kwietnia 2011 r. zdecydował o przyznaniu odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu w wysokości 5.250 zł, dokonując weryfikacji czasu wynajmu pojazdu z 30 do 21 dni, akceptując jednocześnie stawkę dobową wynajmu pojazdu zastępczego w wysokości 250 zł. Z uwagi na fakt, iż nie była to cała kwota, której domagali się powodowie, a która wynikała z faktury VAT nr (...) z dnia 16 stycznia 2011 r., wystosowali oni wezwanie do zapłaty kwoty 2.250 zł tytułem pełnej rekompensaty z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego ($7.500 \text{ zł} - 5.250 \text{ zł} = 2.250 \text{ zł}$). Odpowiadając na wezwanie do zapłaty pozwany poinformował, iż nie widzi podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, że szkoda majątkowa w pojeździe uszkodzonym powstała dnia 26 listopada 2010 r. Dnia 1 grudnia 2010 r. pozwany przesłał protokół z oględzin pojazdu, 2 grudnia 2010 r. zgłoszono konieczność przeprowadzenia dodatkowych oględzin i zamówiono części niezbędne do naprawy, 3 grudnia 2010 r. pozwany przesłał protokół z dodatkowych oględzin, 8 grudnia 2010 r. wystosowano prośbę o weryfikację kalkulacji, a 10 grudnia 2010 r. kalkulację zaakceptowano, a ponadto dokonano pomiaru geometrii oraz zgłoszono konieczność przeprowadzenia dodatkowych oględzin na zawieszenie tylne. Dnia 14 grudnia 2010 r., a zatem już w czasie najmu pojazdu zastępczego, wystosowano prośbę o weryfikację kalkulacji naprawy, do której pozwany przychylił się 16 grudnia 2010 r. Tego samego dnia zamówiono części niezbędne do naprawy pojazdu, a dostarczono je 18 grudnia 2010 r. W dniu 27 grudnia 2010 r. pozwany wystosował wniosek o uzupełnienie dokumentacji szkody, 30 grudnia 2010 r. zakończono naprawę. Uszkodzony w dniu 14 stycznia 2011 r. odebrał pojazd. Uszkodzony nie posiadał w okresie najmu pojazdu innego samochodu, który mógłby użytkować.

Odnosząc się do wskazanej przez powodów stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego Sąd Rejonowy zauważył, iż jest ona dużo wyższą stawką dla pojazdów tej klasy, co pojazd uszkodzonym. Odwołując się do ustaleń i wniosków zawartych w opinii biegłego wskazał, że średnie stawki najmu w tamtym okresie dla pojazdów podobnych kształtowały się na poziomie od 120-155 zł. Najem bezgotówkowy podwyższa przy tym koszty wypożyczalni o ok. 10-15%. Powyższe

ceny najmu nie obejmują zniesienia udziału własnego, co oznacza, że ustalając stawkę należy zwiększyć koszty o 30 zł za dobę. W 2010r. uzasadniona stawka dobowego najmu podobnego pojazdu do uszkodzonego wynosiła 175 zł netto.

Sąd Rejonowy ustalił, że zgłoszenie roszczeń z tytułu najmu pojazdu zastępczego nastąpiło pismem z dnia 8 marca 2011 r., które doręczono pozwanemu dnia 21 marca 2011 r. W związku z tym 30 dniowy termin ukończenia postępowania likwidacyjnego upłynął w dniu 20 kwietnia 2011 r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione. Jego podstawę prawną stanowi przepis art. 822 § 1 i 4 k.c.

Sąd I instancji wskazał, że w rozpoznawanej sprawie niespornym był fakt zawarcia przez sprawcę zdarzenia umowy ubezpieczenia OC z pozwanym i zaistnienie powodującego szkodę zdarzenia, za które odpowiadała osoba ubezpieczona. Z kolei legitymacja powodów do dochodzenia roszczeń na własną rzecz wynika z przedłożonej umowy cesji oraz art. 509 i 510 k.c. Pozwana nie kwestionowała istnienia legitymacji powodów i swej odpowiedzialności co do zasady. Pozwana stwierdziła, że w toku likwidacji szkody wypłaciła, pełną jej rekompensatę, w tym zasadną z tytułu najmu kwotę 5.250 zł.

Sąd Rejonowy podniósł, że obowiązany był do zweryfikowania zasadnego odszkodowania, albowiem pomimo iż pozwana odmawiając wypłaty dalszych kwot skupiła się na kwestionowaniu okresu najmu i nie zakwestionowała stawek, a w procesie nie wypowiedziała się na ten temat, to jednak broniła się faktem wypłaty pełnej rekompensaty.

Sąd Rejonowy odwołując się do opinii, podniósł, iż powołany w sprawie biegły sądowy wykazał, że zasadny okres najmu wynosi 30 dni, a wysokość stawki 175 zł netto, co daje kwotę 5.250 zł tj. właśnie taką, jaką pozwany przyznał poszkodowanemu i w oparciu o cesję, wypłacił powodowi. Sąd I instancji podkreślił, że na wniosek powodów przeprowadził dowód z opinii biegłego. Biegły potwierdził zasadność stawki 175 zł, przy średnich stawkach mieszczących się w przedziale od 120 do 155 zł, szczegółowo wyjaśniając, z czego bierze się różnica pomiędzy kosztami najmu pojazdu rozliczanego bezgotówkowo, a najmu płatnego gotówką z góry za okres najmu pojazdu. W ocenie Sądu orzekającego w I instancji opinia biegłego została sporządzona w trybie procesowym i w oparciu o rygory proceduralne i stanowiła w pełni miarodajną podstawę ustalenia spornej w sprawie okoliczności, tj. czy pozwany wypłacając kwotę 5.250 zł zrekompensował szkodę.

Sąd Rejonowy uznał, że czas najmu uzasadniony różnymi czynnościami zakładu naprawczego i pozwanego oraz z uwzględnieniem technologicznego czasu naprawy, wynosił 30 dni, natomiast średnia stawka dobowego w tamtym okresie za pojazd podobny do uszkodzonego w opcji rozliczenia bezgotówkowego 175 zł, co daje równowartość kwoty wypłaconej w toku likwidacji szkody – 5.250 zł netto. Zdaniem Sądu orzekającego w I instancji nie ma podstawy do przyjęcia, że poszkodowanemu należne jest wyższe odszkodowanie z tej racji, że pozwany nie wypowiedział się w toku procesu, co do wysokości stawki najmu. Wynika to z faktu, że pozwany stanął na stanowisko, że wypłacił pełną rekompensatę szkody pozostającej w związku przyczynowym ze zdarzeniem. Sąd Rejonowy zweryfikował szkodę i uznał, że została ona naprawiona. W tych warunkach powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Wyrok powyższy zaskarżyli powodowie w całości wnosząc o jego zamianę poprzez zasądzenie od pozwanej na ich rzecz dochodzonego roszczenia oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu obu instancji.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili: naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię pojęcia szkody w rozumieniu powyższego przepisu oraz ustalenie odszkodowania w niższej wartości niż szkoda rzeczywiście poniesiona; oraz naruszenie przepisu postępowania mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i zaniechanie jego wszechstronnego rozważenia, wyrażającego się w przyjęciu, że: średnia dobowego stawka najmu pojazdu zastępczego w okolicznościach niniejszej sprawy wynosi 175 zł netto; dobowego stawka najmu wskazana przez powodów pozostaje

rażąco zawyżona w stosunku do cen rynkowych oraz że pozwana nie zaakceptowała stawki w wysokości 250 zł netto za dobę.

W uzasadnieniu apelujący podnieśli, że w postępowaniu likwidacyjnym pozwana zaakceptowała stawkę dobową najmu, kwestionując jedynie okres wynajmu pojazdu, a na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym również nie wypowiedziała się na temat wysokości stawki najmu, odnosząc się jedynie do czasu trwania najmu. W związku z powyższym stwierdzenie przez Sąd Rejonowy, że nie ma podstaw do uznania roszczenia z uwzględnieniem dobowej stawki najmu wskazanej przez stronę powodową, stanowi naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Uzasadniając zarzut naruszenia art. 361 § 2 k.c. wyjaśnili, że zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, przy dobowej stawce najmu w wysokości 175 zł nie stanowi rekompensaty całej szkody w sytuacji gdy pozwana nie uczyniła zadość obowiązkowi związanym z zakwestionowaniem tej stawki. Apelujący podkreślili, że dobowy stawka najmu w kwocie 250 zł nie odbiegała od średnich cen rynkowych.

Skarżący wyjaśnili, że dokonując oceny dowodów Sąd Rejonowy bezzasadnie przyjął, że średnia wysokość stawki najmu wynosi 175 zł netto za dobę, a stawka wskazana przez powodów nie mieści się w tych granicach. Apelujący zarzucili Sądowi Rejonowemu naruszenie swobodnej oceny dowodów polegających na oparciu się na wywodach biegłego, które w ich ocenie nie oddają rzeczywistej sytuacji na rynku w tym okresie. Zdaniem apelujących biegły skupił się na przypadkowo dobranych ofertach i nie dokonał dokładnej analizy rynku, co doprowadziło do nieuwzględnienia przez niego licznie występujących ofert o stawkach najmu pojazdu wyższych od tej którą posłużyli się powodowie. Wskutek powyższego doszło do zaniżenia wysokości dobowej stawki najmu pojazdu.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od powodów na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji. Pozwana szczegółowo odniosła się do zarzutów podniesionych przez powodów. W jej ocenie wobec faktu, że poszkodowany rozliczył się z powodami bezgotówkowo, cedując na nich swoje prawa nie można zasadnie stwierdzić, że poniósł on szkodę wyższą niż wyliczona przez biegłego, a wcześniej przez pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym. Nawet przy założeniu, że poszkodowany zapłacił powodom za najem pojazdu zastępczego kwotę wyższą niż 5.250 zł, kwota ta nie odzwierciedla rozmiarów rzeczywistej szkody i jako zupełnie jej niewspółmierna nie może zostać zrefundowana przez pozwaną. Podkreśliła, że w toku procesu nie uznała stawki wskazanej przez powodów i w całej rozciągłości zanegowała ich roszczenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzuty oraz ich argumentacja zaprezentowane przez skarżących w apelacji, w żaden sposób nie podważają trafności ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji i wyprowadzonych na ich podstawie wniosków, że roszczenie powodów nie było uzasadnione. W ocenie Sądu odwoławczego – wbrew zarzutom apelacji - Sąd Rejonowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy z zachowaniem zasad wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. i w oparciu o tę ocenę prawidłowo ustalił stan faktyczny. Nie budzi również zastrzeżeń ocena materialnoprawna roszczenia strony powodowej opartego na treści art. 822 § 1 i 4 k.c., jak również określony przez Sąd Rejonowy zakres obowiązku odszkodowawczego pozwanej. Ustalenia te jak i ocenę prawną Sąd okręgowy w pełni podziela i przyjmuje jako własne.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem jedynie może świadczyć o wadliwym dokonywaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności więc zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku, sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005 roku, sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185). W szczególności skarżący powinni wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich

wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., sygn. akt I ACa 180/08, LEX nr 468598).

W ocenie Sądu odwoławczego skarżący nie zdołali wykazać, aby zaistniała którakolwiek z powołanych okoliczności. W uzasadnieniu apelacji nie wskazali takich okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie, że sąd orzekający w pierwszej instancji naruszył wypracowany w doktrynie i orzecznictwie wzorzec oceny dowodów w rozumieniu art. 233 k.p.c. Zarzuty apelacji sprowadzały się w istocie do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności dowodu z opinii biegłego, którą Sąd I instancji przyjął jako miarodajną podstawę ustalenia wysokości odszkodowania. Skarżący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. upatrywali bowiem w fakcie dokonania przez Sąd I instancji ustaleń w oparciu o treść opinii biegłego - w szczególności w zakresie stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego, przy jednoczesnym akcentowaniu pominięcia przez ten Sąd przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego faktu, który w ocenie skarżącego miał miejsce, a to mianowicie niekwestionowania przez ubezpieczyciela zarówno w toku postępowania likwidacyjnego jak i przed sądem powyższej stawki najmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się do powyższych kwestii należy wskazać, że Sąd Okręgowy w całości podziela pozytywną ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego M. M. (1) dokonaną przez Sąd I instancji. Opinia ta – jak podniósł Sąd Rejonowy - jest w pełni rzetelna, zawiera właściwą analizę okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy z odwołaniem się do wiadomości specjalnych biegłego. Biegły wskazał i porównał stawki wynajmu pojazdu zastępczego odnoszące się do marek pojazdów w zbliżonych do pojazdu uszkodzonego parametrach. Biegły sądowy ustalił te stawki w okresie 2010/2011 r., w przedziale od 120 zł do 135 zł przy okresie najmu pojazdu zastępczego trwającego od 15 do 31 dni (w niniejszej sprawie okres wynajmu pojazdu wynosił 30 dni). Opinia biegłego uwzględniała również fakt, że ceny brane pod uwagę przez biegłego, były cenami stosowanymi przy rozliczeniach gotówkowych. Przy rozliczeniach bezgotówkowych, co miało miejsce w niniejszej sprawie, koszty najmu dla wypożyczalni są około 10-15% wyższe. Biegły wyliczając stawkę wynajmu powiększył ją z tego tytułu o kwotę 15 złotych. Biegły sądowy powiększył również średnio wyliczoną stawkę najmu na kwotę 130 zł o zniesienie udziału własnego w uszkodzeniach, co w sprawie miało miejsce pomiędzy poszkodowanym a powodami. W ten sposób określona stawka najmu pojazdu zastępczego wyniosła 175 zł za dobę. Na rozprawie w dniu 13 listopada 2014 r. biegły podtrzymał swoją opinię.

Skarżący zarzucili w apelacji, że biegły w opinii, a na podstawie tej opinii Sąd I instancji w ogóle nie uwzględnił innych stawek, które były przez powodów wskazywane w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a które świadczyły, że ustalona przez biegłego stawka nie jest średnią stawką rynkową. W toku postępowania przed Sądem Rejonowym powodowie - do pisma procesowego datowanego na dzień 15 października 2015 r. - załączyli ofertę Wypożyczalni Samochodów A. dotyczącą wynajmu pojazdu R. (...) lub podobnego za kwotę 314 zł za okres od 12 do 13.09.2012 r. Powyższa oferta – zdaniem skarżących - stanowiła dowód, że na rynku wynajmu pojazdów występują wyższe stawki dobowe najmu niż ustalił to biegły sądowy dla potrzeb wykonania opinii.

Odnosząc się do powyższych kwestii należy przyznać rację apelującym, że w postępowaniu przed Sądem I instancji okoliczność ta nie została wyjaśniona w toku przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego M. M., co wynikało także z faktu, iż pełnomocnik powodów w trakcie rozprawy, na której był przeprowadzany dowód z ustnego i uzupełniającego wyjaśnienia opinii biegłego M. M. (1), stawiał się już po przeprowadzeniu tegoż dowodu.

Niezależnie od powyższego – w ocenie Sądu Okręgowego - analiza treści tej oferty, nie pozwala na taką jej ocenę, jak przedstawiają to skarżący. Oferta dotyczy bowiem wynajmu pojazdu w 2012 r., a samo zdarzenie, w wyniku którego doszło do szkody po stronie poszkodowanego miało miejsce prawie dwa lata wcześniej – w listopadzie 2010 r. Również wskazywana cena najmu – 314 zł dotyczy najmu pojazdu za 1 dzień, a nie jak ma to miejsce w niniejszej sprawie długotrwałego, trwającego 30 dni.

Chybiony okazał się także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy normy art. 361 § 2 k.c. Z materiału procesowego nie wynika, żeby Sąd Rejonowy dokonał wadliwej wykładni tego przepisu. Zaznaczyć należy, że mimo iż poszkodowany nie był zobowiązany poszukiwać usługodawcy, który zaoferowałby najniższą cenę wynajmu, nie sposób zgodzić

się ze stanowiskiem, że cena zaproponowanej usługi jest bez znaczenia dla ustalenia zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Podkreślić trzeba, iż błędne jest stanowisko, zgodnie z którym ubezpieczyciel powinien zwracać poszkodowanemu koszty najmu pojazdu zastępczego bez względu na to, czy były one uzasadnione, bez możliwości weryfikacji ich niezbędności. Naprawienie szkody nie może dotyczyć wszelkich poniesionych przez poszkodowanego wydatków na najem pojazdu zastępczego, ale wydatków niezbędnych i celowych, a więc pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

W apelacji, skarżący zarzucając naruszenie przepisu art. 361 § 2 k.c., podnosili także, że ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego, nie kwestionował wysokości stawki czynszu najmu, jak również w postępowaniu przed Sądem I instancji kwestia ta nie była przez niego podnoszona. Z taką oceną nie sposób się zgodzić. W toku postępowania likwidacyjnego, pozwany ubezpieczyciel nie złożył żadnego oświadczenia, które - jak wywodzili skarżący - mogło być ocenione jako uznanie wysokości stawki dobowej najmu pojazdu zastępczego żądanej przez powodów. Natomiast w postępowaniu przed Sądem I instancji strona pozwana wprost podniosła, że kwestionuje roszczenie strony powodowej zgłoszone w pozwie, tak co do zasady jak i co do wysokości. Powyższe wynika z pierwszego zdania uzasadnienia odpowiedzi na pozew. Nie sposób więc przyjąć żeby ta okoliczność mogła być oceniana tak, jak podnosili to skarżący. Zdaniem Sądu odwoławczego nie można również uznać, żeby ubezpieczyciel w toku procesu, mógł być pozbawiony możliwości kwestionowania roszczenia, które jest dochodzone na drodze sądowej.

Należy również wskazać na niekonsekwencję skarżących – z jednej strony skarżący podnoszą bowiem, że ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego uznawał żadaną przez nich stawkę najmu pojazdu zastępczego, z drugiej strony w pozwie powodowie zgłosili wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego m.in. na okoliczność ustalenia wysokości stawki dobowej czynszu najmu pojazdu zastępczego. Wobec powyższego twierdzenia skarżących, że wysokość stawki najmu pojazdu zastępczego była bezsporna i niekwestionowana przez ubezpieczyciela nie mogą być uznane za trafne, nie znajdują bowiem potwierdzenia w materiale procesowym zebrany w przedmiotowej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację jako bezzasadną. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego wydano w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Jt. Dz.U. z 2013 r. poz. 490).